

ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ, ΤΑΞΙΚΟ ΡΗΓΜΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ

Μπορεί για όσους μεγαλώσαμε διαβάζοντας Ελευθεροτυπία η μηδενική ανοχή να ταυτίζεται με ακροδεξιούς δήμαρχους της Νέας Υόρκης, με μπάτσους ντυμένους ρόμποκοπ και συντηρητικούς κοινωνιολόγους, αλλά το πράγμα δεν είναι καθόλου έτσι. Καθώς μάλιστα, κάποια στιγμή στην κινηματική ζωή μας, βρεθήκαμε να τρώμε το ένα αστυνομικό σχέδιο πίσω απ' το άλλο, αναγκαστήκαμε να καταφύγουμε στις πηγές. Οι πηγές μάς ήταν γνωστές κατ' όνομα – ήταν οι θεωρίες των

James Wilson και George Kelling, των δυο επιφανέστερων αμερικανών μπατσοειδικών. Το ακριβές περιεχόμενο των θεωριών τους βρισκόταν θαμμένο κάτω από τόνους ιδεολογίας (εδώ η *Ελευθεροτυπία* βοήθησε πολύ). Συχνά πυκνά, οι συζητήσεις των antifa ομάδων και συνελεύσεων, αφιερώνουν λίγο από το χρόνο τους στις θεωρίες των ακαδημαϊκών φίλων των μπάτσων. Όχι άδικα, όπως θα δούμε.

Η ΤΑΞΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

Αρχικά, το προφανές: οι Wilson και Kelling ήταν το είδος του διανοούμενου που έχουμε συνηθίσει να αποκαλούμε «οργανικός». Έμμισθοι υπάλληλοι του αμερικανικού κράτους και των αφεντικών καθώς ήταν, οι δυο μπατσοθεωρητικοί ευθυγράμμισαν τις θεωρίες τους με τις προτεραιότητες που έθετε η δημόσια τάξη στην εποχή τους. Οι εργασίες τους, με εμβληματικότερη όλων, αυτή που τιτλοφόρησαν *Σπασμένα Τζάμια*, δημοσιεύονταν τη δεκαετία του '80, όταν το κύμα αμφισβήτησης που είχε σαρώσει την αμερικανική ήπειρο είχε γίνει οριστικά παρελθόν. Στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός τους βρέθηκαν οι συμπεριφορές και οι πρακτικές των κομμάτων της εργατικής τάξης που έμεναν έξω απ' τις νέες καπιταλιστικές προσαγές: οι μαύροι των γκέτο, οι άνεργοι, οι αλκοολικοί, οι επαίτες, οι πιστωτικάδες που αμφισβητούσαν την εξουσία της αστυνομίας, οι γκραφίταδες, οι νεανικές υποκοιτούρες τέθηκαν κάτω απ' το μικροσκόπιο των μπάτσων και των προϊσταμένων τους και υποδείχθηκαν ως ο νέος εσωτερικός εχθρός.

Το καινούριο που κόμιζαν οι θεωρίες των Wilson και Kelling ήταν ο εξοβελισμός κάθε κοινωνικής και ταξικής αναφοράς γύρω απ' αυτό που ονόμαζαν «έγκλημα», και η εννόηση ακόμη και των πιο ασήμαντων συμπεριφορών ως προθάλαμου του εγκλήματος. Το επιχείρημά τους πήγαινε ως εξής: ένα σπασμένο τζάμι σ' ένα κτίριο, εδραιώνει μια γενική πεποίθηση ότι κανείς δεν ενδιαφέρεται να το αντικαταστήσει, άρα ωθεί οποιονδήποτε θέλει να διαπράξει ένα έγκλημα να το κάνει, δεδομένου ότι σ' ένα περιβάλλον γενικευμένης αδιαφορίας, μια γειτονιά είναι έτοιμη να παραδοθεί στις ορέξεις των εγκληματιών. Το πιο εντυπωσιακό απ' όλα όμως, ήταν η μέθοδος που πρότειναν για να ελέγξουν το έγκλημα. Έλεγαν χαρακτηριστικά:

Η κοινοτική αστυνόμευση μπορεί να αποδειχθεί αποτελεσματική μόνον στο βαθμό που θα εντάξει στην καθημερινή αστυνομική λειτουργία, εκτός από την καταστολή, και την ενασχόληση με τις ρίζες των προβλημάτων. Την ίδια στιγμή ο ίδιος ο ορισμός του «προβλήματος» πρέπει να ερμηνευτεί σύμφωνα με την αντίληψη που έχει ένα σημαντικό τμήμα της κοινής γνώμης γύρω απ' την έννοια της απειλής στο πλαίσιο της κοινοτικής ζωής. Με άλλα λόγια, η αστυνομία πρέπει να επενδύσει στη συμμαχία με τους «καλούς» κι όχι να αφιερώνεται αποκλειστικά στη μάχη κόντρα στους «κακούς».¹

Αντίθετα απ' ό,τι γενικώς πιστεύεται, οι πατέρες της μηδενικής ανοχής δεν ήταν σκέτα και αθεράπευτα μπατσόφιλοι. Οι θεωρίες τους δεν αντιλαμβάνονταν την μηδενική ανοχή ως κατά μέτωπο επίθεση

απέναντι στα κοινωνικά κομμάτια που είχαν ονομαστεί «εγκληματίες». Πολύ περισσότερο δεν αντιλαμβάνονταν τη δημόσια τάξη ως αποκλειστικό πεδίο της αστυνομίας. Στο μυαλό τους, η μηδενική ανοχή ήταν ένας ευρύς αστυνομικο-πολιτικός σχεδιασμός για τις ανάγκες του ταξικού πολέμου της εποχής. Οι Wilson και Kelling υποστήριζαν ότι τόσο πιο επιτυχημένη θα είναι η μάχη ενάντια στο έγκλημα (δηλαδή ενάντια στα απειθαρχα κομμάτια της τάξης), όσο πιο κοινωνική γίνει. Κοινώς, η επιτυχία της μηδενικής ανοχής δε θα κρινόταν από τη δύναμη πυρός της αστυνομίας, αλλά από τις δυνατότητες κινητοποίησης των «καλών», από την υποβοηθούμενη συνειδητοποίηση των αμέτοχων τρίτων, που, λόγω ταξικής θέσης, έχουν υλικούς λόγους να συμμαχήσουν με την αστυνομία. Στο τέλος τέλος, αυτοί οι «καλοί», υπονοούσαν οι Wilson και Kelling, έπρεπε να αποτελέσουν την αιχμή του δόρατος των νέων πρακτικών της δημόσιας τάξης – όχι ως νέα ένοπλα σώματα, αλλά ως κοινωνική εμπροσθοφυλακή.

Η ΤΑΞΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΑ ΣΚΟΠΙΑ

Στους Wilson και Kelling βέβαια, μπορεί κανείς να προσάψει ότι, εκτός από ένα: έλλειψη ταξικής συνειδησης. Αμφότεροι υπήρξαν ταξικά συνειδητοποιημένοι: κάνοντας έκκληση στο κράτος τους να εμπλέξει στις νέες πολιτικές δημόσιας τάξης τους ιδιοκτήτες και τους μαγαζάτορες, κοντολογίς τη ραχοκοκαλιά της μεσαίας και μικροαστικής τάξης, οι μπατσοειδικοί στην ουσία εντόπιζαν το βαθύ ταξικό ρήγμα που χώριζε την αμερικανική κοινωνία στα δυο και πρότειναν συμμαχούς.

Αυτή η πετυχημένη συνταγή, που εδώ που τα λέμε δεν είναι και τόσο δύσκολο να τη σκεφτεί κανείς, δεν φάνηκε να έχει και πολλή πέραση στα μέρη μας. Για την ακρίβεια μάλιστα συνέβη το ακριβώς αντίθετο. Από το 2009 και μετά, ύστερα από τα τρομερά γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008 και το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, η μεγάλη πλειοψηφία των «αντί» κύκλων όχι μόνον επέδειξε πλήρη αδιαφορία για το από 'δω κομμάτι του ταξικού ρήγματος, αλλά έφτασε κιόλας να ανησυχεί για την τύχη των μικρο/μεσοαστών.

Εξαρχής, οι antifa ομάδες και συνελεύσεις, γέννημα θρέμμα της ίδιας εποχής, υπήρξαν εξαιρετικά καχύποπτες, αν όχι εχθρικές, προς μια σειρά αντιλήψεων και πρακτικών, που είχαν γίνει mainstream στο εσωτερικό του αντιεξουσιαστικού χώρου. Οδηγός μας δεν ήταν βαριές θεωρίες για την εργατική τάξη και το συμφέρον της. Πιο πολύ από ένστικτο κι από την καθημερινή ανεπεξέργαστη εμπειρία μας καταλαβαίναμε ότι το υπόλοιπο που απέμενε, αν κα-

νείς αφαιρούσε τους μικρο/μεσοαστούς, συγκροτούσε μια τεράστια περιοχή της εργατικής τάξης, η οποία έμενε έξω από τα ενδιαφέροντα των πολιτικών οργανώσεων, αλλά μέσα στο στόχαστρο της κρατικής εργατικής πολιτικής.

Όταν πρωτοπέσαμε πάνω στις ιδέες των Wilson και Kelling νιώσαμε μια περίεργη οικειότητα. Η επιχειρηματολογία τους για τη σκληρή ταξική διάρθρωση των σύγχρονων καπιταλιστικών κοινωνιών, οι εκκλήσεις τους για τη σωστή επιλογή ταξικών συμμάχων, ακόμη και η κυνικότητα με την οποία αντιμετώπιζαν την εποχή τους μας φάνηκαν εξαιρετικά γνώριμα. Η καθημερινή λειτουργία των antifa ομάδων, η τριβή τους με τα κάτω στρώματα μας είχαν κάνει εξαιρετικά προσεκτικούς στις κατευθύνσεις των λόγων και των έργων μας. Δε θέλαμε να γίνουμε ποτέ σε τις χιλιάδες οργανώσεις «της εργατικής τάξης» που έχουν ενσωματωμένες στο dna τους το καλό της μεσαίας τάξης και των μελών της. Από 'κει είναι που αποφεύγουμε

ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΤΖΑΜΙΑ

Ένα μεγάλο μέρος των ιδεών που εκφράζονται σε τούτο το κείμενο οφείλεται στις ιδέες που διατυπώνονται στην έκδοση *Σπασμένα Τζάμια, Σκέψεις για τη Δημόσια Τάξη και το Πάντειο Πανεπιστήμιο σε Καιρούς Κρίσης*. Η συγκεκριμένη έκδοση κυκλοφόρησε το Γενάρη του 2016 από την αυτόνομη πολιτική ομάδα Unfair Play κι έκτοτε έχει υπάρξει χρήσιμο εργαλείο για τις αυτόνομες ιδέες και πρακτικές. Στο παράρτημα της έκδοσης μπορεί κανείς να διαβάσει τα δυο εμβληματικά κείμενα των αμερικανών θεωρητικών της δημόσιας τάξης Kelling και Wilson (αναφερόμαστε στα *Σπασμένα Τζάμια* και το *Κάθοντας τις Γειτονιές Ασφαλείς*), τα οποία στάθηκαν πηγή έμπνευσης για την αναπροσαρμογή των πολιτικών δημόσιας τάξης και στις δυο πλευρές του Ατλαντικού.

όπως ο διάλογος το λιβάνι το γλείψιμο στους μικροαστούς, από 'κει μας βγαίνει η παγερή αδιαφορία για τα μεσαία στρώματα και τα προβλήματά τους, από 'κει κρατάει η απέχθεια για τους «μικρομαγαζάτορες» και τα «χτυπήματα» που δέχονται. Κι είναι, ξαναλέμε, από 'κει που αλλάζαμε πεζοδρόμιο κάθε φορά που ακούγαμε για κινήσεις ενάντια στον ΕΝΦΙΑ και για λαϊκές

συνελεύσεις που συγκροτούνταν γύρω απ' την ποιότητα ζωής των πάσης φύσεως ιδιοκτητών.

Καθώς η καπιταλιστική κρίση εντείνεται, οι νέες πολιτικές κατευθύνσεις που θα προκύψουν, χρειάζεται να έχουν υπόψη τους και γνώμες σαν κι αυτές που λέμε εδώ. Όχι επειδή τις λέμε εμείς. Αλλά επειδή είναι

κομμάτι της πρόσφατης Ιστορίας.

1. James Wilson, George Kelling (1989). Κάνοντας τις Γειτονιές Ασφαλείς. Στο Σπασμένα Τζάμια, Σκέψεις για τη Δημόσια Τάξη και το Πάντειο Πανεπιστήμιο σε Καιρούς Κρίσης, Αθήνα. Unfair Play και Αρχείο 71, σ.95

2. Ό.π.

WE RUN THE STREETS! ΕΧΟΥΜΕ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΙ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Τον Γενάρη και τον Φλεβάρη που μας πέρασε εκατοντάδες σύντροφοι και συντρόφισσες κατεβήκαμε στο δρόμο. Τη μια φορά οργανώσαμε μοτοδιαδήλωση στο κέντρο της Καλλιθέας και της Νέας Σμύρνης και την άλλη διαδηλώσαμε ως μπλοκ στο κέντρο της Καλλιθέας. Και στις δυο διαδηλώσεις εμείναμε στην πολιτική της πόλωσης. Τα λόγια μας προσπαθούσαν να εγκალέσουν την εικόνα της ελληνικής κοινωνίας ως μιας κοινωνίας βαθιά διαιρεμένης. Ο σχηματισμός μας στόχευε να καταδείξει ότι σ' αυτή τη διαιρεμένη κοινωνία, η δική μας πλευρά μπορεί κάλλιστα να είναι οργανωμένη, μαχητική και μαζική. Το σχέδιό μας υπολογίζει να επενδύσει στη διαίρεση της κοινωνίας και στην οργάνωση της δικής μας εργασίας προκειμένου να μας φέρει δίπλα δίπλα με τα τεράστια κοινωνικά κομμάτια που μένουν έξω από τις καπιταλιστικές προτεραιότητες. Όπως χαρακτηριστικά γράφαμε στο κείμενο που μοιράζαμε:

Ο πόλεμος που διεξάγεται στις γειτονιές μας είναι υπόγειος ακριβώς γιατί

διεξάγεται σε επίπεδο γειτονιάς. Πάει δρόμο το δρόμο, τοίχο τον τοίχο, σύνθημα το σύνθημα. Είναι πόλεμος που έχει φάπες με το συμμαθητή και βρίσιμο με το γείτονα. Έχει τοίχο που βάφεται και σβήνεται καθημερινά. Έχει πλατείες που είναι «δικές μας» και «νοικοκυραίους» που κοιτάνε στραβά όποιον περνά έξω από το «σπιτάκι τους». Έχει λούφα στη δουλειά και γκρίνια απ' το αφεντικό. Έχει αντιναζί κερκίδες και πάρκα. Έχει μουσικές που μιλάνε για τις ζωές μας και ρουφιάνους που «δε γουστάρουν φασαρία». Αυτή τη μάχη δεν πρόκειται να τη δώσει κανένας άλλος για λογαριασμό μας.

Η γειτονιά, ο δρόμος, ο τοίχος, ο συμμαθητής, ο γείτονας, η πλατεία, το σπίτι, η δουλειά, το αφεντικό, το γήπεδο, το πάρκο, η μουσική. Όλα τους πρόσωπα και πράγματα που κωδικοποιούν την εργατική αναπαραγωγή μέσα στον καπιταλιστικό χώρο και χρόνο. Καθόλου περίεργο που αυτές οι διαδηλώσεις υποστηρίχτηκαν μαζικά από δεκάδες ανθρώπους της γειτονιάς. Καθόλου τυχαία το πανό μας έγραφε: «Εχουμε χίλια πρόσωπα κι είναι όλα ενάντια στους φασίστες».

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ANTIFA ΚΑΙ ANTIFA SUD

Δυο μέρες μετά την διαδήλωσή μας στην Καλλιθέα, ο Τρύφων Μπουγάς, ο ναζί υποψήφιος δήμαρχος Καλλιθέας, κατέθεσε μήνυση εναντίον της δημοτικής παράταξης του ΚΚΕ, ισχυριζόμενος ότι οι κουκουέδες τον λένε «φασίστα, ναζιστή και ρατσιστή», πράγμα που του έχει προκαλέσει «θλίψη και στενοχώρια». Αλλά το πράγμα δε σταματάει εδώ. Σε μια επίδειξη κουτοπονηριάς, ο Μπουγάς, προσπάθησε να εμφανίσει κάθε αντιφασιστική κίνηση που έχει λάβει χώρα στην Καλλιθέα, ως υποκινούμενη από το ΚΚΕ. Γράφει λοιπόν στη μήνυσή του:³

Αμέσως μετά την άνω ανάρτηση της 'Λαϊκής Συσπείρωσης Καλλιθέας' και την κατά οποιονδήποτε τρόπο δημοσιοποίησή της, πλήθος τρικάκια (κομμάτια χαρτί μικρών διαστάσεων) των αναρχοκομμουνιστικών ομάδων Αυτόνομη Antifa και Antifa Sud, ΟΡΜ.Α και όποιων

άλλων του ίδιου χώρου που εμφανίζονται 'μεταλλαγμένοι' με διαφορετικά κάθε φορά ονόματα, με συνθήματα 'Φασίστες βλάκες σκασμός και τουμπέκι', 'Τσακίστε τους φασίστες', 'Εχουμε χίλια πρόσωπα και είναι όλα ενάντια στους φασίστες', 'Η Καλλιθέα έχει πολλούς Έλληνες' και διαφημίζουν ότι 'οι φασίστες κυνηγήθηκαν και τσακίστηκαν' και με αυτό τον τρόπο απειλείται η ζωή μου σαν επικεφαλούς της Δημοτικής Παράταξης 'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΓΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ' και των υποψηφίων Δημοτικών μου Συμβούλων και θεωρώ υπεύθυνη την 'Λαϊκή Συσπείρωση Καλλιθέας', για οποιοδήποτε φαινόμενο βίας ή προβοκάτσια συμβεί, ζητάμε δε Εισαγγελική προστασία.

Η προσωπική μου στοχοποίηση, έγινε με αναφορά του ονόματός μου σε φεϊγκβόλν που κυκλοφόρησε από τους ανωτέρω κύκλους, με τίτλο 'ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΠΡΕΣΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΓΗ: ΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΑΓΑΠΗΣ', όπου μεταξύ άλλων, αναγράφεται ότι το ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΠΡΕΣΣ 'αβαντάρει τον βλάκα που κατεβαίνει με την Ελληνική Αυγή. Αχ και τι καλός είναι ο Τρύφων ο Μπουγάς, αχ και τι φιλόζωος, αχ και τι καλός άνθρωπος. αχ και πόσο υπέρ της δημόσιας τάξης είναι. Ειδικά αυτό το τελευταίο το είδαμε κιόλας στην τελευταία παρουσία του που κουβάλαγε 100 μπάτσους μαζί. Μπουγάς κάτσε καλά, εδώ είναι Λιθεάκα και νότια πλευρά'.

Δεν μπορούμε να αντισταθούμε στον πειρασμό και

να μη σχολιάσουμε:

α) Αφού ο Μπουγάς δεν είναι φασίστας, πως διάολο στοχοποιείται με το σύνθημα Τσακίστε τους Φασίστες;

β) Σιγά μην περιμέναμε τους κουκουέδες για να τα βάλουμε με τους φασίστες. Αυτοί για να σβήσουν ένα ναζιστικό σύνθημα έξω από την πόρτα τους περιμένουν εντολή από τον Περισσό, κι ως γνωστόν ο Περισσός ασχολείται με «σοβαρότερα» ζητήματα.

γ) Αν η Αυτόνομη Αντίφα, είναι «μεταλλαγμένη» μετά από δέκα χρόνια που χρησιμοποιεί την ίδια υπογραφή, τότε ο Μπουγάς που μέσα σε δέκα χρόνια πήγε από τη Νέα Δημοκρατία στο ΛΑΟΣ κι από κει στη Χρυσή Αυγή τι είναι;

δ) Ο δικαστής που θα κληθεί να ασχοληθεί με τη μήνυση του Μπουγά πως ακριβώς θα νιώσει όταν θα έρθει αντιμέτωπος με τα γνήσια καλλιθεώτικα ποδανά; Κι ακόμη περισσότερο: πως θα νιώσει ο ιστορικός του μέλλοντος, όταν θα ανακαλύψει ότι είμαστε υπεύθυνοι για την πρώτη καταγραφή της λέξης «Λιθεάκα» σε επίσημο κρατικό έγγραφο;

Αυτά είναι ερωτήματα με βάθος...

3. Υπάρχει δημοσιευμένη στο Kallithea press. Το άρθρο τιτλοφορείται «Εγκληση και μήνυση κατέθεσε ο υποψήφιος δήμαρχος Καλλιθέας, Τρύφων Μπουγάς».

BOMB THE CITY!

Οπωσδήποτε όταν μια συμμορία γράφει τ' αρχικά της σ' ένα σήμα της τροχαίας ή σε μια τζαμαρία, αυτό από μόνο του δε συνιστά ένα σοβαρό έγκλημα. Σε γενικές γραμμές, πρόκειται για ένα συμβάν ανάξιο λόγου. Αν όμως γίνει κατανοητό σαν σύμπτωμα ενός ευρύτερου προβλήματος, τότε η σημασία που αποκτά είναι μεγάλη.²

Με αυτά τα λόγια, οι δυο διασημότεροι σύγχρονοι θεωρητικοί της δημόσιας τάξης προσπάθησαν να καταπιαστούν με την πολιτική σημασία των συμβόλων σε μια γειτονιά. Κατά τη γνώμη τους τα σύμβολα τα ίδια (μια ταγκιά, ένα γκράφιτι, ένα αυτοκόλλητο) είναι αδιάφορα ως τέτοια, τόσο σε ποινικό, όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Όταν όμως τα σύμβολα (τα ίδια σύμβολα! η ταγκιά, το γκράφιτι, το αυτοκόλλητο) αντανακλούν έναν συμβολισμό εξουσίας, το πράγμα παύει να είναι αδιάφορο και μετατρέπεται σε σημείο συμπίκνωσης των σχέσεων που ενυπάρχουν σε μια ταξικά διαιρεμένη κοινωνία: σε ποιον ανήκουν οι πλατείες; τι μέρος του λόγου και πόσοι είναι εκείνοι που αμφισβητούν την εξουσία της αστυνομίας;

Το γιγα-γκράφιτι στο κεντρικότερο σημείο σύνδεσης της Καλλιθέας με τη Νέα Σμύρνη δεν είναι απλώς μια αποτύπωση των συσχετισμών ισχύος που επικρατούν σ' αυτές τις δύο γειτονίες. Με τον καιρό, αυτή η δήλωση - ότι η Νέα Σμύρνη και η Καλλιθέα είναι αντιφασιστικές ζώνες - εξελίχθηκαν σ' ένα δρομίσιο σημείο αναφοράς για πολλές δεκάδες συντρόφων και συντροφισσών. Είναι αμέτρητοι οι φίλοι κι οι φίλες που κουβαλώντας πίτσες και καφέδες την ώρα της δουλειάς, περνώντας με το λεωφορείο ή απλώς κάνοντας μια βόλτα, ένωσαν την «υποχρέωση» να μας ειδοποιήσουν real time ότι «κάτι περίεργοι κοιτάνε το γκράφιτι», «κάποιος το τραβάει φωτογραφία» «δυο δικάβαλα βάφουν από πάνω». Αυτή η εμπλοκή τόσων ανθρώπων γύρω από ένα γκράφιτι βρίσκεται ακριβώς στην καρδιά αυτού που οι μπατσοειδικοί ονόμαζαν «σύμπτωμα ενός ευρύτερου προβλήματος». Δηλαδή πολλοί και πολλές που αντιλαμβάνονται το γκράφιτι μας όχι απλώς σαν μια υπαίθρια τοιχογραφία, αλλά ως μέρος μιας συλλογικής πολιτικής και κοινωνικής, ταξικής και συναισθηματικής επιλογής στρατοπέδου – ενάντια στους μπάτσους και στους φασίστες.

ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΚΑΡΔΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ!

AntifaXalandri: Παρεμβάσεις σε Πλατεία Κιοσέ και ΦΟΤ, 9-10/2

Οι καιροί μας είναι ζοφεροί. Απ' τα πανηγύρια για τη Μακεδονία ως τα μοιρολόγια για τον Κασιφά, κι απ' την ένταση της αστυνόμευσης στις γειτονίες μας ως τις σκατοδουλειές που πάνε απ' το κακό στο χειρότερο, η πραγματικότητα έχει χίλιους τρόπους να μας πει ότι έχει έρθει η ώρα να το βουλώσουμε.

Αλλά εμείς δεν είμαστε διατεθειμένοι να το κάνουμε. Ποιοι είμαστε εμείς; Πλατειακές και οπαδοί, μετανάστριες και χιπχοπάδες. Ζούμε και αναπνέουμε στα πάρκα και τις πλατείες της γειτονιάς. Κουβαλάμε αμέτρητες κουλτούρες κι άλλες τόσες πρακτικές επιβίωσης μέσα στην μητρόπολη. Σιχαινόμαστε τον πατριωτισμό, τους φασίστες, την αστυνομία. Δεν είμαστε απλά από εδώ, εί-

μαστε αυτοί και αυτές που αρνούνται να το βουλώσουν. Κι είμαστε η καρδιά αυτής της γειτονιάς!

Δεν καθόμαστε με σταυρωμένα τα χέρια. Γνωρίζομαστε, ανακαλύπτουμε νέους τρόπους να καταλαβαίνουμε τον κόσμο από κοινού, ανακαλύπτουμε νέους τρόπους να οργανωνόμαστε και να κατεβαίνουμε στον δρόμο.

Αυτό κάναμε και στις 9 και 10 του Φλεβάρη πρώτα στην Πλατεία Κιοσέ στο Πολύδροσο κι έπειτα στο ΦΟΤ στην Τούφα. Καταλάβαμε δυο πλατείες τις γειτονιάς μας και φροντίσαμε να βροντοφωνάξουμε ότι δεν έχουν σπιθαμή για φασίστες και να τις διακοσμήσουμε ανάλογα. Στο πίσω μέρος του μυαλού μας δεν είχαμε παρά κάτι απλό: όσο ζοφεροί κι αν είναι οι καιροί, οι γειτονίες μας θα παραμένουν ζωντανές όσο είμαστε διατεθειμένοι να πολεμήσουμε γι' αυτό. Όσο πασχίζουμε να ανακαλύψουμε τη συλλογική μας δύναμη.